

POSLEDNÍ Z ŘÍMANŮ - Kidák, Vojta Tomáško

J214

POSLEDNÍ Z ŘÍMANŮ /capo IV./

(07.2010)

G C G D
Budil jsem se nad ránem, že tu nejsi lásko, že tu nejsi, že je prázdný dům,
G C G C G D
zoufalý a bezbranný křičel jsem tak kde jsi, kde jsi, kde jsi a kráčel k útesům.

Je všední den, snad úterý a na obloze hašteřiví ptáci, přou se a hádají,
o hnízda ve větvích, nebo kam se láska někdy ztrácí, odpověď neznají.

Emi G F C G D
R: Tiché moře bere břeh, pár kroků dolů po schodech, cítím jak mi schází dech a jdu bosý.

Ty slané kapky na tváři, neboj se to nejsou slzy z očí, vždyť chlapi nebrečí,
jen náhodou se vítr zdvih a nese drobná zrnka jak se točí, není mi do řeči.

Až přijde chvíli smíření a nad Golgotou holubice bílá, poslední z Římanů,
věřil jsem i nevěřil, že se ještě jednou z kříže snímá, za horou z jantaru.

R: Tiché moře bere břeh, pár kroků dolů po schodech, cítím jak mi schází dech a jdu bosý.
/:Za láskou bosý:/.